

ANEMH

Φύλλο 9 / Ιούλιος - Αύγουστος 2019

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΛΑΓΚΑΔΑΣ ΧΙΟΥ «Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΞΕΝΕΙ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ

ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΙΚΗ ΜΑΦΙΑ

ΕΝ ΟΨΕΙ

31 Ιουλίου 2019. Δυσάρεστη έκπληξη περίμενε τα μέλη του Πολιτιστικού Συλλόγου Λαγκάδας «Κυδιάντα». Η Πρόεδρος, ψάχνοντας κάποια έγγραφα και φωτογραφίες από παλιότερες εκδηλώσεις του Συλλόγου, διαπίστωσε ότι έλειπαν μεγάλης αξίας σχέδια παλιών καϊκιών της Λαγκάδας. Τα συγκεκριμένα σχέδια ανήκαν χρονολογικά στον προπερασμένο αιώνα και είχαν περάσει στην κατοχή του Συλλόγου μετά από μακροχρόνιες έρευνες με σκοπό να κοσμήσουν το υπό ανέγερση Ναυτικό Μουσείο της Λαγκάδας. Από την πρώτη στιγμή κλήθηκε η Άμεση Δράση και η Ασφάλεια να διαλευκάνει την υπόθεση. Οι έρευνες επικεντρώθηκαν στη Λαγκαδούσικη Μαφία, καθώς στο σημείο βρέθηκαν στοιχεία, τα οποία φυσικά δεν αποκάλυψε η Ασφάλεια αλλά ενίσχυσαν την παραπάνω θέση. Αξίζει να σημειωθεί ότι δόθηκε σήμα και στην Interpol. Δυστυχώς, οι έρευνες σε πρώτο στάδιο απέβησαν άκαρπες και ζητήθηκε επίσημα η βοήθεια της ομάδας Λάμδα, επίλεκτης ομάδας κατασκόπων του χωριού.

ΑΙΣΙΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΚΛΕΜΜΕΝΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ

Γράφει η Μίκα Παπαρδέλα

Οι δημοσιογραφικές πληροφορίες που διέρρευσαν και μεταδόθηκαν με κάθε επιφύλαξη αργότερα, ότι η ομάδα Λάμδα συνέβαλε καθοριστικά στην εξιχνίαση της υπόθεσης, επιβεβαιώθηκαν. Αρχικά, οι έρευνες επικεντρώθηκαν στον Ντίντη το Χέλι, το Ζέλο Βενιζέλο, τον Τίνο Μερεντίνιο, τον Κωνσταντίνους Κενέζιους και την Γυναίκα Αράχνη ή Νούλα Ταραντούλα. Επίσης, στους κύκλους της Ασφάλειας κυκλοφορούσε και το όνομα μιας γυναίκας που πιθανόν είχε ηγετικό ρόλο στην οργάνωση και για την οποία δεν γνωρίζουμε πολλά. Στην πιάτσα είναι γνωστή με το όνομα Νίνα η Γρήγορη Πένα.

Η ομάδα Λάμδα έδρασε κάτω από άκρα μυστικότητα και χωρισμένη σε υποομάδες εξιχνίασε την υπόθεση. Οι κατάσκοποι ξεσκόνησαν την ευρύτερη περιοχή του Σκαρδανά και του Κάμπου της Λαγκάδας, συλλέγοντας στοιχεία που τους οδήγησαν στον δράστη. Ένοχος αποδείχτηκε ο Κωνσταντίνους Κενέζιους, Λιθουανός με καταγωγή από το Αγρελωπό. Προδόθηκε από τη μεγάλη του αδυναμία, τα γλυκά. Στο σημείο βρέθηκαν τρία κουτιά μπισκότα και αργότερα ένα σημείωμα του μαφιόζου ανέφερε ότι παραδόθηκε στην Αστυνομία μη μπορώντας να αντέξει την ήττα του από τα παιδιά. Ο Κενέζιους φάνηκε απόλυτα μετανιωμένος για τις πράξεις του και οι δικαστικές αρχές του επέβαλαν ως ποινή την εκτέλεση κοινωνικής εργασίας για το καλό της Λαγκάδας.

(Αναλυτικά το χρονικό της σύλληψης στη σελ. 11)

Αγωνιστές των δρόμων και της ζωής

2^{ος} Γύρος της Λαγκάδας και να που τείνει να γίνει θεσμός. Υπερδιπλάσιες οι συμμετοχές από πέρσι, άκρατος ο ενθουσιασμός, αστείρευτες οι δυνάμεις, απών ο ανταγωνισμός.

Γέμισε η παραλία παιδιά, από λίγων μηνών έως και πολλών δεκαετιών, κι ανάμεσά τους και η Μάγκυ, η οποία καθότι τετράποδη αναδείχθηκε στην πιο πρωτότυπη συμμετοχή. Πολλοί οι εθελοντές στο γύρο, από το σχολείο μέχρι το Σκαρδανά κι από τα Καταλύματα μέχρι την Αγια-Σοφιά. Κρύο νεράκι, πορτοκαλάδα, μπάρες δημητριακών, έπαινοι και μετάλλια τα βραβεία. Μα θαρρώ το πιο μεγάλο ήταν η χαρά της συμμετοχής κι αυτό, το να αγωνίζεσαι έχοντας δίπλα σου και πίσω σου και μπρος σου κι άλλους πολλούς.

Οι αγωνιστές δε γεννιούνται, γίνονται. Με μεγάλη προσπάθεια, πείσμα και θέληση να ζήσεις, όχι τη διάκριση αλλά τις στιγμές. Μαζί με γνωστούς κι αγνώστους, φίλους, γείτονες, συγγενείς, στηριγμένος στα πόδια σου – τα δυο ή τα τέσσερα – ή καθισμένος σε αμαξίδιο, στην αγκαλιά και στους ώμους του γονιού σου. Μαζί με το Χριστόφορο, την Κέλλυ και τον Παντελή, τους πρωταθλητές των δρόμων και της ζωής.

Κι όλα αυτά στη Λαγκάδα, γιατί σαν τη Λαγκάδα πουθενά.

Ματρώνα Αποστολίδη

- ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΟΙ ΑΕΙ ΝΑΥΤΕΣ

Η Ρότα για το Ναυτικό Μουσείο χαράχτηκε. Το σκαρί που θα φιλοξενήσει την ιστορία μας βρέθηκε. Τα μερεμέτια, τα καλαφάτια, τα ξάρτια, τα πανιά και τ' άρμπουρα σε ρότα καθαρή για την Ιθάκη. Λοστρόμοι, ναύτες, μηχανικοί, καπεταναίοι και τόσοι άλλοι στου νόστου τ' αρμένι, στου Γλυφού τ' απάγκιο αγκυροβόλι, στην ήρεμη την ξανεριά.

- ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΟΙ ΑΕΙ ΠΑΙΔΕΣ

Ελλείψει πιστολίου αφέτησα με σφυρίχτρα το δεύτερο ανώμαλο δρόμο με αφετηρία το σκολειό και τέρμα το κοινοτικό μας κατάστημα. Το πολυάριθμο τσούρμο που ξεκίνησε στην αρχή μου φάνηκε ασυγκράτητο. Στο τέλος... για τους πιότερους συνέβαινε το αντίθετο. Ομολογώ πάντως ότι υπήρξαν ηρωικές μορφές της διαδρομής. Πιτσιρίκι στα λίγγια του μπαμπά, κυρία με το συμπαθές τετράποδό της, κορασίδα να δικαιολογεί τη συμμετοχή της με τους μεγάλους λέγοντας πως και πέρσι το ίδιο έκανε, κλπ., κλπ. Τη συγκεκριμένη διαδρομή έτρεξαν και οι Ολυμπιονίκες, Παντελής Καλόγερος και Κέλυ Λουφάκη. Τα πιτσιρίκια είχαν δικό τους αυτόνομο γύρο που φάνηκε να τους έδωσε μεγάλη χαρά. Το χειροκρότημα του τερματισμού μαζί με τα... βραβεία άφησαν στους συμμετέχοντες βαθιά ικανοποίηση. Στην όλη εκδήλωση προσέδωσε το κύρος της ο μεγάλος πρωταθλητής μαραθωνοδρόμος Χριστόφορος Μερούσης. Άντε και του χρόνου!

- ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΟΙ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

Μετά την ωραία περσινή εκδρομή του Συλλόγου μας στις αρχαιοελληνικές αποικίες της Κάτω Ιταλίας – Σικελίας, φέτος θα πάμε στις αντίστοιχες του Ευξείνου Πόντου (Τουρκίας). Αδημονούμε πάντα για τη γνωριμία με αλλοτινούς πολιτισμούς, ομολογούντες όμως συναισθηματική φόρτιση. Απαλλαγμένοι... ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων, ελπίζουμε να έχουμε μια ακόμα επιτυχημένη εκδρομή.

- ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Η χειροτεχνική μας έκθεση ήταν επιεικώς... απίθανη. Η γυναικεία δεξιότητα δημιούργησε πανέμορφες διακοσμητικές και πρακτικές κατασκευές. Οι δε πωλήσεις ήταν ανάλογες της αξίας των εκθεμάτων. Παρόμοια επιτυχία είχαν και οι πάμπολλες παιδικές δραστηριότητες καλλιτεχνικού και ψυχαγωγικού ενδιαφέροντος. Να μην παραλείψουμε και την συμπαθητική παρουσίαση στον Αη-Γιώργη βιβλίου του Χιώτη συγγραφέα Κώστα Ζαφείρη. Οι φωνητικές δυνατότητες της χορωδίας μας επεδείχθησαν φέτος στο Καστρομηνά, σε ειδικό αφιέρωμα στον Χιώτη ποιητή/στιχουργό Μάνο Ελευθερίου μαζί με τους συλλόγους «Φάρο Βαρβασίου», «Χίοι εν χορώ», Καρδαμύλων. Τέλος η θεατρική μας ομάδα εργάζεται πυρετωδώς για το ανέβασμα της επόμενης ποιοτικότερης παράστασης.

- ΛΑΓΚΑΔΟΥΣΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Α ν α σ τ ο λ ή

ΣΑΝ ΤΗ ΛΑΓΚΑΔΑ ΠΟΥΘΕΝΑ!

ΑΥΤΗ ΤΗ ΛΑΓΚΑΔΑ ΘΕΛΟΥΜΕ!

ΑΛΛΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΘΕΛΟΥΝ... Ο,ΤΙ ΘΕΛΟΥΝ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΠΑΣ

Τα ρολόγια - ρεγάλα των ναυτικών

του Μανώλη Κάλλα

Είχα μάθει πια τους αριθμούς. Ακουγόταν λογικό στην αρχή, ο μικρός δείκτης, ο οκνός, την ώρα, ο μεγάλος τα λεπτά, ο βιαστικός τα δευτερόλεπτα. Δέκα και πέντε, δέκα και δέκα, μέχρι και το τριάντα. Εκείνο το σκαντζάρισμα από το και τριάντα που διαβάζεται αφαιρετικά, παρά εικοσιπέντε, παρά είκοσι, με δυσκόλεψε, σαν όλα τα παιδάκια, να με μάθει η μάνα την ώρα στο επιτραπέζιο εκείνο Σέικο στο τραπέζι της σάλας. Βρε, μου 'λεγε για να μου φέρει παράδειγμα προς αποφυγήν, ο πάππους είχε στο καΐκι μουντάκι τον Παναή του... που δεν ήξερε την ώρα και μια φορά του 'πε, η ώρα, μπάρμπα Γιώργη, είναι περάντι. Κι έτσι έμαθα να βλέπω την ώρα, εκεί στην Πρώτη του Δημοτικού.

Αρχές Δευτέρας ξεμπάρκαρε ο μπάρμπα μου και ήρθε να μας δει. Αφού τα 'πανε με τη μάνα, μου 'δωσε το ρεγάλο - πάντα ανοιχτοχέρης - που είχε φέρει από το μπάρκο. Ένα ρολόι δώρο, με κουρουντιστήρι, δε θυμάμαι τη μάρκα. Πανέμορφο, με λουράκι. Είχε το κίτρινο του χρυσαφιού. Ήταν το πρώτο μου ρολόι. Μου 'δειξε να ρυθμίζω την ώρα, μου το 'βαλε στο χέρι, του είπα τι ώρα είναι, με φίλησε και μου 'πε καλορίζικο. Άρχισα να καμαρώνω σα γύφτικο σκεπάρνι. Δεν ήταν ανάγκη, αδερφέ, του 'πε η μάνα, που σαν τις μάνες του καιρού της κουταλομέτραχε, να δώκεις τόσα φράγκα. Σιγά, το πήρα από την Ισπανία, τι είναι δυόμισι χιλιάδες πεσέτες, της απάντησε χαμηλόφωνα. Αναρωτήθηκα, είχε ο θεός τόσες πεσέτες; Ντιριόμουνα* να του πω την απορία μου, του είχε πει και η μάνα ότι τα 'παιρνα τα γράμματα.

Δεν κοιμήθηκα όλο το βράδυ. Αφενός να καμαρώνω στα σκοτεινά για το πρώτο μου ρολόι, αφετέρου να αναρωτιέμαι πού στο καλό είχε ο μπάρμπα μου στην καμπίνα του στο καράβι τόσες χιλιάδες πεσέτες. Στο σχολείο την άλλη μέρα ρώτησα κι έμαθα από το δάσκαλο ότι οι πεσέτες είναι ισπανικό νόμισμα κι όχι πεσκίρια.

Το ρολόι το κράτησα σ' όλο το Δημοτικό. Ήταν τότε που με 'πιασε, εκεί στην αρχή της εφηβείας, η μανία να χαλώ. Το χάλασα κι αυτό, όπως και το εγγλέζικο κράνος του πατέρα από τη Μέση Ανατολή, με πόνεσαν τα χέρια μου από το σφυρί - ήθελα να το ισιώσω, τρομάρα μου - και την τούρκικη ταυτότητα της γιαχιάς και άλλα πολλά ακόμα.

Το επόμενο ρολόι ήταν ρεγάλο του πατέρα από την Ιαπωνία, Σέικο πεντάρι με μπρασελέ που με κράτησε μέχρι το τέλος του Γυμνασίου. Δε νομίζω να υπάρχει συγχωριανός που να μην είχε ποτέ του τέτοιο ρολόι. Ξανάφερε ο πατέρας, βγήκαν και τα καινούργια, ψηφιακά, με μπαταρία, με ξυπνητήρι και με άλλα κομψόρ. Και κλείνει ο κύκλος με το Βιολονα που είχε πάρει ο πατέρας όταν βγήκε λαθραίος στην Αμερική το '53, με το αμερικάνικο ρολόι τσέπης του παππού που είχε χαραγμένο καλλιγραφικά το ΜΚ στην πίσω πλευρά και με το Longines ρολόι του πεθερού, σαν τον κάθε στα μέρη μας πεθερό, παρμένο από το Λίβανο, ρεγάλο στο γάμο μου.

ντιριέμαι: ντρέπομαι, φοβάμαι, είμαι διστακτικός

«ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ»

Πριν μερικές εβδομάδες στην παραλία του χωριού μας έγινε ένα γαμήλιο γλέντι που κράτησε μέχρι πρωίας. Οι νεόνυμφοι είχαν επισκεφτεί το χωριό μας παλαιότερα, τους άρεσε η φυσική ομορφιά του και αποφάσισαν να νοικιάσουν το χώρο μπροστά από το κοινοτικό κατάστημα για να κλείσουν την πιο όμορφη μέρα της ζωής τους. Δεν είναι η πρώτη φορά, έχει γίνει κι άλλες, από ντόπιους και ξένους.

Η διαδικασία είναι απλή, όποιος θέλει να χρησιμοποιήσει μέρος της παραλίας καταβάλλει στο λιμενικό ταμείο ένα τίμημα και παίρνει την αντίστοιχη άδεια. Για όσους το λησμονούν, το Διαδημοτικό Λιμενικό Ταμείο είναι ο φορέας διαχείρισης όλων των λιμενικών υποδομών.

Βέβαια, εδώ μπαίνει το εύλογο ερώτημα, η κοινότητα σε τι ωφελείται από όλο αυτό; Έρχεται μέρος του μισθώματος στα ταμεία της; Το μεγαλύτερο θα έπρεπε, ως φαίνεται και πιο δίκαιο. Όμως, απ' όσο ξέρουμε, δεν συμβαίνει αυτό. Τι παράδοξο, λοιπόν, ένας δήμος - αφού το λιμενικό ταμείο είναι υπηρεσία του δήμου - να κερδίζει ένα μεγάλο ποσόν από τη χρήση των χώρων ενός χωριού (μην ξεχνάμε και τα ενοίκια που καταβάλουν και τα μαγαζιά της παραλίας) ενώ το ίδιο το χωριό δεν έχει δικαίωμα να είναι μέτοχος των εισπράξεων, ώστε να μπορεί να διαχειριστεί κάποιες βασικές του ανάγκες χωρίς να επαιτεί στον κάθε δήμαρχο.

Αυτοί λοιπόν που έχουν τη διαχείριση του αιγιαλού και θεωρούν ότι πρέπει να τον νοικιάσουν, ιδίως σε κατοικημένη περιοχή, θεωρούν δεδομένη και τη συναίνεση των κατοίκων, απαξιώνοντας να τους ρωτήσουν. Έτσι στο ενοικιαστήριο συμπεριλαμβάνονται και οι κάτοικοι, καθώς και η υποτιθέμενη ανοχή τους. Για το λόγο αυτό οι εκμισθωτές θεωρούν περιττό να βάλουν όρους στον κάθε επίδοξο ενοικιαστή, όπως τη ρύθμιση της κυκλοφορίας, τις θέσεις στάθμευσης των οχημάτων, την πυρασφάλεια λόγω των βεγγαλικών, την εποπτεία της ηχορύπανσης, τις χημικές τουαλέτες, την περισυλλογή των σκουπιδιών.

Ενοικιάζονται λοιπόν χωρίς την συγκατάθεση των χωριανών μας οι χώροι στάθμευσής μας, ο αέρας που αναπνέουμε, οι αυλές μας, οι πόρτες των σπιτιών μας, ενώ η κοινότητά μας εισπράττει το «τίποτα».

Οι κάτοικοι δείχνουν κατανόηση και ανοχή μια-δυο φορές το χρόνο, όταν οι φορείς του χωριού κάνουν τις εκδηλώσεις τους, γνωρίζοντας ότι τα όποια έσοδα θα διατεθούν για τις ανάγκες του χωριού. Και σε αυτή τη βάση, μήπως είναι καιρός η κοινοτική αρχή να θέσει το ζήτημα στους αρμόδιους φορείς, να βάλει τα όρια της και να κατεβάσει την όποια ταμπέλα γράφει «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ»;

Ε. Σ. Αργυρούδης

Η παλιά μας πόλη

Το υπέροχο λουλούδι του σχολικού μας κήπου

Ο δάσκαλος, Γιώργος Χρήστου, θυμάται...

Σαν φτιάξαμε το σχολικό κήπο της Λαγκάδας με χρήματα που συγκέντρωσε ο Σύλλογος, βαλθήκαμε μικροί και μεγάλοι να δημιουργήσουμε έναν όμορφο κήπο, στολίδι του σχολείου μας. Φυτέψαμε διάφορα λουλούδια, οι μικροί μαθητές είχαν τη φροντίδα τους και όλοι μας τα καμαρώνναμε και παρακολουθούσαμε την εξέλιξή τους.

Όλα τα λουλούδια τα γνωρίζαμε αλλά ένα ειδικά τράβηξε την προσοχή μας, γιατί μάς ήταν άγνωστο και μεγάλωνε πολύ γρήγορα. Τακτικά συζητούσα με τις δυο δασκάλες, τη Δέσπω και την Έφη, τι είδους λουλούδι να είναι, αφού τέτοιο με πριονωτά φύλλα δεν είχαμε ξαναδεί. Ώσπου κάποια μέρα πέρασε ένας γνωστός της Έφης τυχαία την ώρα του διαλείμματος, μας καλημέρισε και φώναξε την Έφη να της μιλήσει ιδιαιτέρως. Η συζήτηση φαινόταν πολύ σοβαρή. Σε λίγο εκείνη ήρθε αναστατωμένη κοντά μου και μου είπε πως ο κύριος γνώριζε πολύ καλά το λουλούδι, το οποίο απλά ήταν... χασισόδεντρο.

Έπεσε ο ουρανός και με πλάκωσε. Φανταστείτε να περνούσε αστυνομικός και να έβλεπε το χασισόδεντρο, ενάμισι μέτρο ύψος, καμαρωτό στη μέση ενός σχολικού κήπου. Απογοητευτήκαμε που λουλούδι δεν ήταν και φυσικά άμεσα το ξεριζώσαμε.

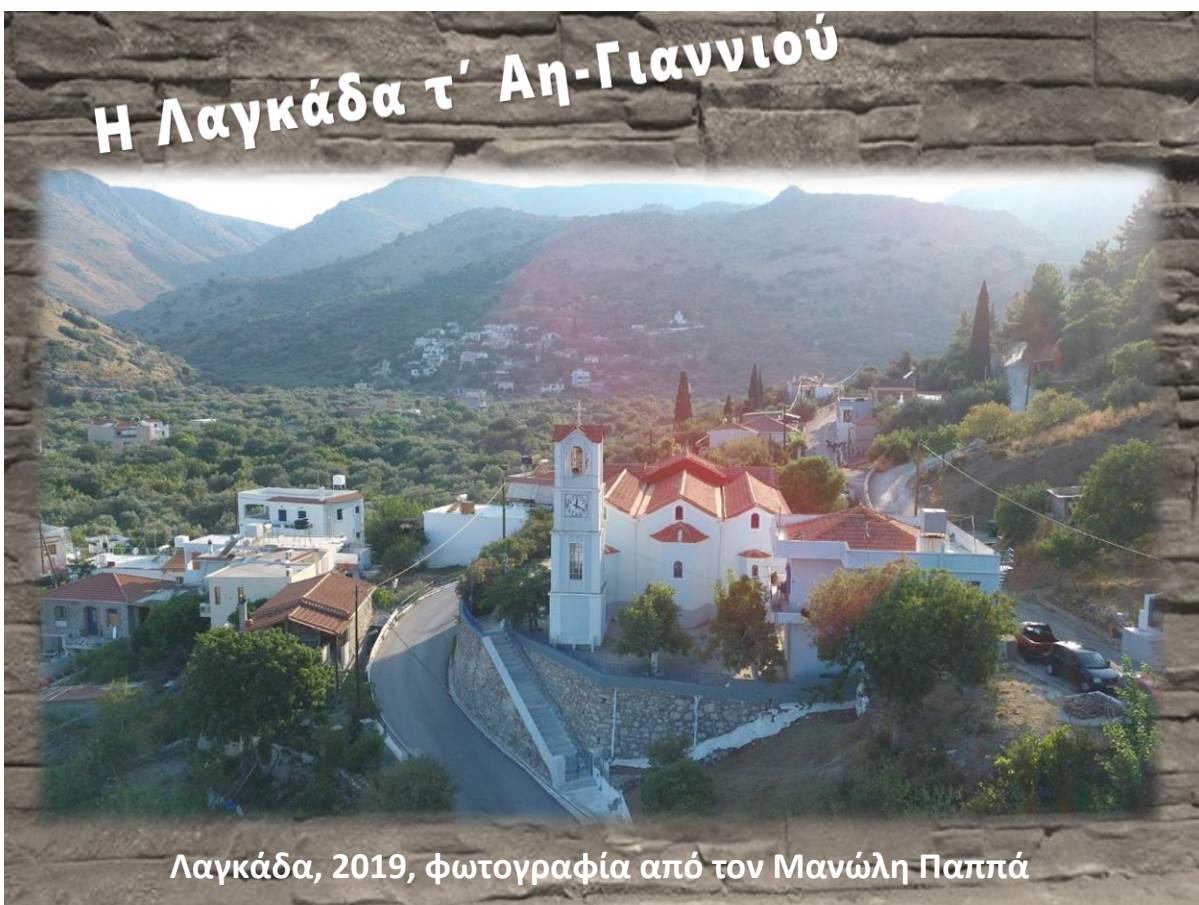
Τι είχε συμβεί; Οι Λαγκαδούσοι μου είχαν κολλήσει την μανία των ξόβεργων και των κλουβιών με πουλιά. Καθώς λοιπόν τα καθάριζα, έριχνα την κοπριά τους στον κήπο και μαζί το αφάγωτο κανναβούρι. Φύτρωσε λοιπόν ένας σπόρος και ένα φυτό ζωντανό και δυνατό προέκυψε. Από τότε, μόλις δω κανναβουριά από μακριά τη γνωρίζω.

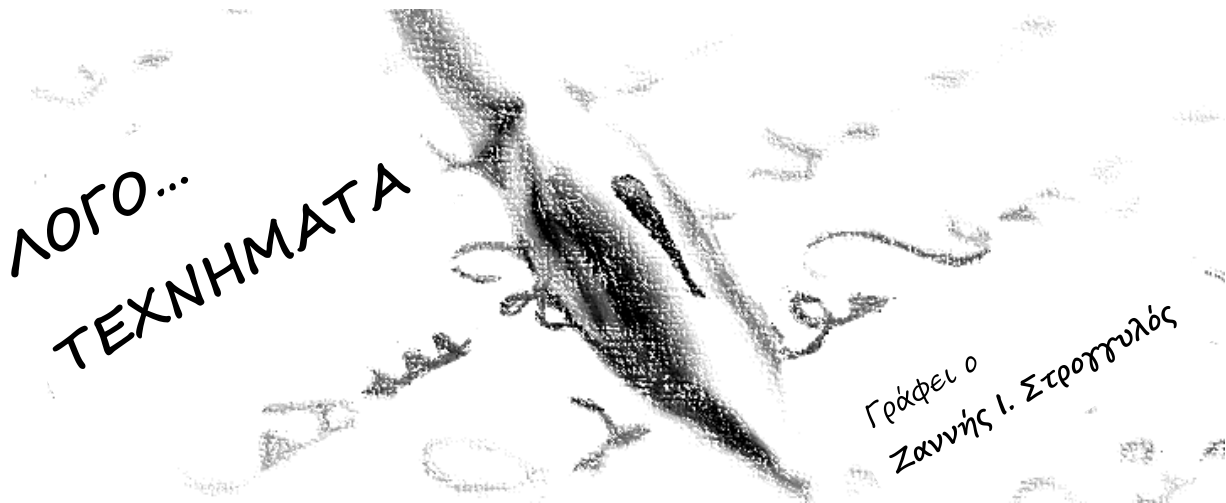
Σαν βγεις στον πηγαιμό για την... Λαγκάδα

Το καμαρώνουμε το χωριό μας, το πονάμε, το αγαπάμε. Πράσινο από τα πεύκα και τις ελιές, γαλάζιο από τη θάλασσα, γραφικές ταβέρνες, καλό φαγητό, κότερα και κάπου στο βάθος οι βαρκούλες οι ξύλινες να θυμίζουν άλλες εποχές Μαζεύεται κόσμος το καλοκαίρι, έρχονται οι ντόπιοι εξ Αθηνών και τουρίστες μεσημέρια και βράδια. Το αδιαχώρητο στους δρόμους από τ' αυτοκίνητα, η συνήθεια του Νεοέλληνα, να έχει τ' αμάξι δίπλα του, κοντά του, αν μπορούσε θα το έβαζε και πάνω στο τραπέζι ανάμεσα στο ψητό χταπόδι και τους τυροκεφτέδες. Δεν γίνεται, όμως, όλοι να παρκάρουμε στην παραλία, δεν χωρούμε ούτε στο δρόμο προς τον Άγιο Γιάννη. Σφηνώνουμε όλοι μαζί και βγαίνει το καλαμαράκι από τη μύτη. Κι αν σου τύχει και κάνας γάμος για να ξεμπλοκάρεις θες καμιά ώρα, που πάει να πει πως για να πας από την παραλία στα Καταλύματα κάνεις τάμα στον Άγιο Χαραλάμπη, ανεβάζεις πίεση, κατεβάζεις υπογλώσσια κι όσα γαλλικά ξέρεις. Παρκαρισμένα αυτοκίνητα παντού κι απ' όλους, άτσαλα, χωρίς σκέψη ότι το ΧΙΑ 9090 ή το ΥΜΜ62800 μποδά. Γράφουν οι λιμενικοί στην παραλία συνέχεια κι έχουμε γίνει σπόνσορες του κράτους, εκεί που δεν πέπτει λόγος πέπτει κλήση.

Το πρόβλημα είναι μεγάλο και δεν ξέρω πώς θα λυθεί, μάλλον πρώτα από μας τους ίδιους, αν μάθουμε κάποτε να σεβόμαστε τον γείτονα, τον κάτοικο, τον επισκέπτη. Να μην κοιτάμε μόνο την πάρτη μας. Πέρσι οι αρμόδιοι πήγαν να μονοδρομήσουν το δρόμο των Καταλυμάτων και του Αη-Γιαννιού και πέσαν να τους φάνε, ίσως τελικά αυτή η λύση να βοηθούσε όλους μας κι ας κάναμε κάνα δυο χιλιόμετρα παραπάνω. Η πολιτεία, ο Δήμος, η τροχαία, οι μαγαζάτορες πρέπει να μεριμνήσουν, να ετοιμαστούν για του χρόνου, γιατί όσοι βγαίνουν στον πηγαιμό για τη Λαγκάδα βλαστημάνε την ώρα και την στιγμή.

Βίκυ Γεωργούλη

Γράφει ο
Ζαννής Ι. Στρογγυλός

Το κοροβαλιτσάκι

Ούτε και η ίδια δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί το κακό που θα έφερνε όταν το αγόραζε. Χαριτωμένο, παιχνιδιάρικο, σε ένα απαλό ροζ χρώμα, πρώτη θέση στην βιτρίνα εκείνου του κομψού καταστήματος στη Μασσαλία. Το είδε, της άρεσε και αποφάσισε να το αποκτήσει.

Μικρή κοπέλα, νιόπαντρη η Παχώνα, ναυτικό άντρα της δώσανε, την πήρε μαζί του στο βαπόρι μετά τον γάμο. Ένα διαφορετικό ταξίδι του μέλιτος συνδυασμένο με τη δουλειά. Δουλειά και μέλι. Ζαλιζόταν βέβαια στην αρχή αλλά σιγά-σιγά συνήθιζε τα καπρίτσια και τα ξεσπάσματα της Μεσογείου. Πού να ταξιδέψεις και στον Ατλαντικό, βρε Παχώνα μου, της έλεγε ο Στεφανής. Υποπλοίαρχος για πρώτη φορά και παντρεμένος, πολλές σκοτούρες μαζεμένες στο κεφάλι του. Έκανε όμως τα πάντα γι' αυτήν. Ο Νικολής, το καμαροτάκι, συγχωριανός του Στεφανή, στα όπα-όπα την είχε, όποτε είχε βάρδια ο άντρας της. Προσωπικός μπάτλερ της νεόνυμφης ο Νικολής. Ό,τι θέλει η Παχώνα μας, έλεγε ο Νικολής και εκείνη γελούσε με εκείνο το μοναδικό γάρχαρο γέλιο της που και νεκρούς ανέστηνε. Άντε κουράχιο, Παχώνα μου, και αύριο, πρώτα ο Θεός, φτάνουμε στη Μασσαλία, να πατήσεις λίγο στεριά να συνεφέρεις, την πείραζε ο Στεφανής, έχει και ωραία φαγιά να δοκιμάσεις, όχι σαν τα βαπορίσια.

Παράδεισος φάνταζαν στα μάτια της όλα αυτά τα πρωτόγνωρα που έβλεπε όταν βγήκαν στο λιμάνι. Συνήλθε με το που πάτησε στεριά το πόδι της. Όμορφο λιμάνι η Μασσαλία, δεν χόρταινε να χαζεύει και να θαυμάζει γύρω της. Όλα όμορφα, οι δρόμοι, τα σπίτια, τα φαγητά... μα κι εκείνα τα μαχαζιά! Ξεχύθηκε στην πόλη σαν σίφουνας η Παχώνα. Πάνε και οι ζαλάδες, πάνε και οι εμετοί, άλλος άνθρωπος έγινε. Αγόραζε στολίδια, ρούχα και προικιά, φόρτωνε τσάντες και βαλίτσες. Τη γλώσσα δεν την ήξερε, τον τρόπο όμως τον έβρισκε και συνεννοούνταν μια χαρά. Στα δύσκολα έριχνε και μια δόση γέλιου, χαλί να τον πατήσει ο μαχαζάτορας. Έκανε, εννοείται, και τα παζάρια όταν της φαινόταν ακριβό αυτό που ήθελε. Στα Ελληνικά βέβαια, αλλά είχε αυτή τον τρόπο να την

καταλαβαίνουν.

Σε ένα από εκείνα τα μικρά μαγαζιά της Rue d' Anthoine το είδε και αμέσως θέλησε να το αγοράσει. Δεν της χαλούσε χατίρι ο Στεφανής, μπήκαν μέσα, έκανε τα νάζια της για να κατεβάσει την τιμή, και να, το ροζ βαλιτσάκι χώθηκε για πάντα στην αγκαλιά της Παχώνας.

Ενθουσιώδης, καλόκαρδη και πληθωρική σε αισθήματα και συμπεριφορά από την φύση της, καράβι αρματωμένο το έκανε το σπιτικό της, όταν ξεμπάρκαρε από τον Πειραιά. Όλα όσα είχαν αγοραστεί από τα λιμάνια που έπιασαν βρήκαν την θέση τους μέσα στο σπίτι. Ακόμα και το ροζ βαλιτσάκι, το οποίο δεν άρχισε να βγει από την ντουλάπα, που με την δέουσα προσοχή είχε αποθηκευτεί περιμένοντας την μελλοντική του χρήση. Πέντε μηνών έγκυος έφυγε από το βαπόρι. Ευτυχώς που ξεμπάρκαρε και ο Νικολής, ο οποίος έχοντας το αξίωμα του προσωπικού μπάτλερ είχε αναλάβει να την προσέχει αλλά και να κουβαλά τις φορτωμένες βαλίτσες της.

Οι πρώτοι πόνοι της γέννας τη βρήκαν μόνη στο σπίτι. Ανίδεια και φοβισμένη με αυτά που την περίμεναν, τη βρήκε στο κρεβάτι η χειτόνισσα που άκουσε τις φωνές της και ειδοποίησε την μάνα της από το διπλανό χωριό. Σε λίγο το σπίτι της Παχώνας είχε γεμίσει κόσμο. Όλο το γυναικοσόι είχε μαζευτεί, μάνα, πεθερά, νύφες, αδελφές, ξαδέρφες, όλες να βοηθήσουν την ετοιμόγεννη. Φωνές, στριγκλιές και κλάματα σε κάθε ωχ της Παχώνας. Άντε καλέ πιο γρήγορα, Παναχία μου βάλε το χέρι σου, έλα τέλειωνε δεν θα προλάβουμε, βρες τα ρούχα του παιδιού, τι κάθεσαι και χαζεύεις, πάρε τα πόδια σου, γρήγορα πριν σπάσουν τα νερά, ήρθε το ταξί... Τα ρούχα του μωρού να τα βάλετε στο βαλιτσάκι που 'φερα από τη Μασσαλία, φώναζε η Παχώνα. Το τετραβάγγελο να πάρουμε μαζί και το φυλαχτό από τους Άγιους Τόπους με το Τίμιο ξύλο, ούρλιαζε η συμπεθέρα, τα πάνω κάτω έφεραν μέσα στο σπίτι.

Κόρη, κόρη... Κόρη, ανακοίνωσε η μαμή στο σόι που είχε μαζευτεί και κοιλοπονούσε μαζί με την γκαστρωμένη όλη αυτή την ώρα. Να σας ζήσει, να σας ζήσει, καλότυχο να είναι, έλεγε και ξαναέλεγε η μαμή. Μα πού να βρεθεί άντρας για να δώσει το μπαξίσι, όλοι μπαρκαρισμένοι ήτανε. Ας είναι καλά η συμπεθέρα, που ήταν η μόνη χαρούμενη αφού ήξερε ότι η κόρη που μόλις γεννήθηκε θα έπαιρνε το όνομά της. Μια γενική παχωμάρα επικρατούσε στην θηλυκιά ομήγυρη. Τίως το λένε τώρα στον Στεφανή; Αχ καημένε Στεφανή, η θάλασσα θα σε φάει για να κάμεις την προίκα και δεν θα ακούσεις και το όνομα του πατέρα σου.

Πέντε έξι φορές ξαναβγήκε το ροζ βαλιτσάκι από την ντουλάπα της Παχώνας. Η μια ήταν για την δεύτερή της εγκυμοσύνη ενώ οι υπόλοιπες ήταν για την αδελφή, νύφες και ξαδέλφες ολόκληρου του σογιού. Μόνο κόρες συνόδευαν το βαλιτσάκι από το μαϊευτήριο στο σπίτι. Τόσες κόρες, τόσες προίκες. Τόσα σεντόνια Κάνον από την Αμερική, τόσες πετσέτες, τόσες μαξιλαροθήκες, τόσα βρακιά, χώρια τα ριχτάρια, τα τραπεζομάντιλα

του φαχιού και του λούδου. Αν πεις πια για τα κεντητά και τα κοφτά, τα μάτια μας θα βγάλουμε μέχρι να τα φτιάξουμε. Νυχτέρι κι Άγιος ο Θεός. Στην τέταρτη πια συνεχόμενη κόρη που ήρθε στην ευρύτερη οικογένεια, ψύλλοι άρχισαν να μπαίνουν στα αυτιά της γηραιάς μάνας. Μα πού πήγαν πια τα βερνικά; Μήπως να πάω στην άμια Μαρουσιώ για κάνα μαντζούνι ή κανένα βερνικοβότανο; Αλλά ο παπάς λέει πως ευτή μάχιωσα είναι. Το φύλο του παιδιού είναι θέλημα Θεού, Ελένη. Κι αν είναι του διαβόλου κανένα κόλπο; Στη θύμησή της ήρθαν όλες οι φορές που οι κόρες και οι νύφες πήγαιναν για να γεννήσουν. Μα σε όλες... Βρε, λες;

Στη δεύτερη γέννα της νύφης, το βαλιτσάκι δεν μπόρεσε να τη συνοδεύει στο μαιευτήριο. Από κακή συνεννόηση θες; Κατά λάθος; Επίτηδες; Το μόνο σίγουρο είναι ότι η ετοιμόγεννη νύφη πήγε στο μαιευτήριο με άλλο βαλιτσάκι. Το θηλυκό σόι πάλι μαζεμένο απέξω συνέπασχε και κοιλοπονούσε για άλλη μια φορά με τη νύφη. Ώρες πολλές περίμεναν να βγει η μαμή για τα μαντάτα. Τίποτα. Οι ψιθυριστές ομιλίες άρχισαν σιγά-σιγά να γίνονται φωνές. Κάτι δεν πάει καλά φώναξε η γηραιά μάνα, που σε τούτη την γέννα είχε το ρόλο αλλά και το ύφος της συμπεθέρας. Πάω να δω φώναξε με το γνωστό σε όλους αυταρχικό τρόπο που επέβαλε η θέση της. Πριν προλάβει να γίνει το γιουρούσι στην αίθουσα τοκετού, ξεμπουκάρει όλο χαρά η μαμή. Γιος, γιος, να σας ζήσει ο λεβέντης... Το 'ξερα, το 'ξερα εγώ, φώναξε η μάνα-συμπεθέρα. Αυτό το κοροβαλιτσάκι της Παχώνας φταίει που γεμίσαμε κόρες.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ

ΠΡΟΤΡΟΠΗ

“ΑΝΕΜΗ”

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΟΥ Π.Σ.Λ. «Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»
Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν
απαραίτητα τις απόψεις της Σ.Ε.

➤ Αποστολή ύλης στα:
matapostoli@hotmail.gr
panagrel@yahoo.gr

ΓΙΝΕ ΚΙ ΕΣΥ ΜΕΛΟΣ

του
Πολιτιστικού - Επιμορφωτικού
Συλλόγου Λαγκάδας
«Η Κυδιάντα»

Η εγγραφή κοστίζει 5 €

Τα Λαγκαδουδάκια

της ομάδας Λάμδα

Το χρονικό της σύλληψης

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Μετά το συμβάν της κλοπής των εγγράφων ενημερώθηκε ο θάλαμος επιχειρήσεων της Ομάδας Λάμδα της Λαγκάδας και ανέλαβε δράση. Στα μέλη έφθασαν φάκελοι με σαφείς οδηγίες, τις οποίες έπρεπε να ακολουθήσουν με άκρα μυστικότητα. Οι φάκελοι περιείχαν χάρτες της ευρύτερης περιοχής του Σκαρδανά και του Κάμπου. Επιπλέον, τους δόθηκε το προφίλ των υπόπτων και τα σημεία που έπρεπε να δώσουν ιδιαίτερη προσοχή. Στη συνέχεια χωρίστηκαν σε μικρότερες ομάδες και ξεκίνησαν τη συλλογή στοιχείων από αυτόπτες μάρτυρες, σύμφωνα πάντα με τα στοιχεία της ασφάλειας.

Στην περιοχή του Σκαρδανά, γειτονιά που δρα ο Ντίντης το Χέλι, τα παιδιά μέσα από δοκιμασίες-παιχνίδια έμαθαν πληροφορίες για το ψάρεμα, τα εργαλεία και τους τρόπους ψαρέματος. Είχαν την ευκαιρία να ψαρέψουν κι έτσι «ψάρεψαν» και πληροφορίες. Στη συνέχεια, στο σπίτι γειτονικού προσώπου της Νίνας της Γρήγορης Πένας οι παλιότεροι κατάσκοποι αποκωδικοποίησαν συνθηματικά και εκφράσεις που χρησιμοποιεί η Λαγκαδούσικη Μαφία μέσα από το «Γλωσσάρι της Λαγκάδας» και οι νεότεροι κατάσκοποι απέσπασαν πληροφορίες από το δεξί χέρι του Ζέλου του Βενιζέλου σχετικά με τις μέλισσες και τις κυψέλες, καθώς ένας από τους υπόπτους είχε αδυναμία στο μέλι. Ακολουθώντας πέρασαν από τη γειτονιά του Γάλλου τυροκόμου Πασαρί και κατευθύνθηκαν στο επικίνδυνο τρίγωνο, το άντρο του Τίνο Μερεντίνιο. Ασχολήθηκαν και έπαιζαν με ξύλα, μάζεψαν τα διασκορπισμένα καρφιά, πέρασαν την αποθήκη του Κωνσταντίνους Κενέζιους και μπροστά τους είχαν το εμπόδιο του ποταμού Πλυτή. Χρειάστηκε να κουβαλήσουν νερό, να στριμωχτούν πάνω σε σχεδίες και άλλοι να περάσουν στην απέναντι όχθη με τη βοήθεια σχοινιού. Ακολουθώντας την όχθη του ποταμού τούς περίμενε μάρτυρας που είχε δει τη Γυναίκα Αράχνη. Οι κατάσκοποι δέθηκαν κόμπο, λύθηκαν και κατάφεραν να περάσουν μέσα από τον ιστό της. Αφού πέρασαν από όλα τα σημεία που τους δόθηκαν από την Ασφάλεια, οδηγήθηκαν στο θάλαμο επιχειρήσεων στον Άγιο Γιώργη. Αναλύοντας όλες τις πληροφορίες και τα στοιχεία που συγκέντρωσαν, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ένοχος ήταν ο Κωνσταντίνους Κενέζιους, στην κατοχή του οποίου βρέθηκαν τα κλεμμένα σχέδια.

Τα σχέδια των καίκιων παραδόθηκαν στο Σύλλογο με την ελπίδα σύντομα να εκτεθούν στο Ναυτικό Μουσείο της Λαγκάδας. Το Λιμενικό Σώμα και η Ασφάλεια τίμησαν την Ομάδα Λάμδα σε μια σεμνή τελετή και της απένειμαν βραβείο για τη συνδρομή της στη διαλεύκανση της υπόθεσης.

Δήμητρα Παππά

Και κάπου εκεί ανάμεσα στην περιπέτεια και το τρεχαλητό,

γυρίσαμε στα παιχνίδια των παιδικών χρόνων μας, παίξαμε κορόιδο, λάστιχο, ρούμπια, τσουβαλοδρομίες, χαλασμένο τηλέφωνο, είδαμε φωτογραφίες της Λαγκάδας χωρίς το κοινοτικό γραφείο και γευτήκαμε τιριτόμπες. Γεύσεις και παιχνίδια πολύ μακριά από τα σημερινά, όμως όλα τα παιδιά πραγματικά ενθουσιάστηκαν και έδειξαν τη δίψα τους για την ανθρώπινη επαφή.

Έλλη Κούνουπα

Βρε, και τι άλλο δεν είχε το φετινό καλοκαίρι!

Από βιωματικά παιχνίδια

μέχρι υψηλού επιπέδου
χειροτεχνήματα,

ενώ οι Μικροί Κηπουροί έγιναν
μελισσοκόμοι κι αφού έφαγαν
λουκουμάδες, έφτασε η χάρη τους
μέχρι το Φαναράκι.

Μπράβο σε όλους, μικρούς και
μεγάλους!

Αυτά μένουν.

Τέλος καλό, όλα όχι απλώς καλά αλλά υπέροχα

«Σαν Αλ Σουρ και Κοκτώ» ο τίτλος της παιδικής θεατρικής παράστασης – από το ομώνυμο βιβλίο της Χρύσας Καραμήτρου – που παρουσιάστηκε το προτελευταίο Σάββατο του Αυγούστου, πού αλλού, στο φυσικό σκηνικό του Αη-Γιώργη. Άψογη σκηνική παρουσία τα καμάρια μας, ο Χάρης, η Αγγελική, η Αργυρούλα, ο Μάρκος, ο Θάνος κι ο Λουκάς, η Ειρήνη και η Γαρυφαλλιά, η Κική και η Ηλέκτρα, η Φαίη και η Ροδούλα, η Ευγενία, ο Ραφαήλ, η Ελευθερία, η Βασούλα. Για τη Δημητρούλα δε θα πω, την καμαρώνουμε σε πολλά – άμα έχει ο άνθρωπος ταλέντα... Πάντως άψογα συνεργαστήκαμε με όλους και εκφράζουμε τις θερμές ευχαριστίες μας στις μαμάδες και στις κυρίες του Δ.Σ. του συλλόγου μας, οι οποίες στάθηκαν δίπλα μας μήνες πολλούς, όσους διήρκεσαν οι πρόβες.

Κλείνοντας θα σας αποκαλύψω ένα μυστικό, σε όλους εσάς που εκπλαγήκατε. Τα παιδιά τα καταφέρνουν σε όλα πολύ καλύτερα από εμάς τους μεγάλους, μην έχετε καμιά αμφιβολία, μια σταλιά σπρώξιμο χρειάζονται, καλή παρέα και ανάλαφρη ατμόσφαιρα και χωρίς πολλά πολλά είπες-είπα.

Υ.Γ. Από τα μπακστέιτζ της παράστασης... Στην πρόβα τζενεράλε, πάνω στο φόρτε κι ενώ όλα πήγαιναν ρολόι, όταν ήρθε η σειρά της Φαίης ή της Ροδούλας – τα τρία ζευγάρια διδύμων κοριτσιών που είχαμε μού είναι αδύνατο να τα ξεχωρίσω ακόμα – κόλλησαν όλα. Το συμπαθέστατο αλλά ντροπαλό κοριτσάκι δεν κουνούσε ρούπι στ' άγριο χορτάρι, στήλη άλατος έμεινε χωρίς μιλιά κι εμείς οι σκηνοθέται χτυπούσαμε τα κεφάλια μας στα δέντρα μέχρι να διαπιστώσουμε ότι της είχε βγει το παπούτσι. Μετά λένε πώς αντέχουν οι δάσκαλοι... Μωρέ, κάτι τέτοια θυμάσαι, πεθαίνεις κι ανασταίνεσαι.

Ματρώνα Αποστολίδη,

**ούτε σκηνοθέτης ούτε σκηνογράφος ούτε σεναριογράφος,
μια απλή δασκάλα,
με τις απολύτως απαραίτητες γνώσεις λόγω πρότερης εργασίας
και πάντα με λατρεία και πίστη σε ΟΛΑ τα παιδιά**

ΑΝΕΜΟ... μαγειρέματα

Ροξάκια

από την Μαρία Δέβρα - Γεωργούλη

Υλικά

Για τη ζύμη

- 1 κουταλάκι ξηρή μαγιά
- 1 ποτήρι σπορέλαιο
- 1 φακελάκι μπέικιν-πάουντερ
- 1 ποτήρι χλιαρό γάλα
- 3 βανίλιες
- 3 αυγά
- 1 ½ αλεύρι φάριν-απ
- 4 κουταλιές κακάο

Για το σιρόπι

- 3 ½ ποτήρια νερό
- 3 ποτήρια ζάχαρη

Εκτέλεση

Στο χλιαρό γάλα ρίχνουμε τη μαγιά να διαλυθεί. Προσθέτουμε το σπορέλαιο και στη συνέχεια τα αυγά, τις βανίλιες και σταδιακά το αλεύρι με το μπέικιν. Πλάθουμε μέχρι να γίνει μια μαλακή ζύμη που δεν κολλάει στα χέρια. Στη συνέχεια κόβουμε τη ζύμη στα δυο. Στο ένα μέρος προσθέτουμε το κακάο και ξαναζυμώνουμε. Απλώνουμε την άσπρη ζύμη, την κόβουμε σε παραλληλόγραμμα και πλάθουμε την καφέ σε μπάστούνια του ίδιου μήκους. Βάζουμε την καφέ ζύμη πάνω στην άσπρη, τυλίγουμε σε ρολό και κόβουμε κομματάκια. Απλώνουμε τα κομμάτια σε ένα ταψί και ψήνουμε στους 170° C μέχρι να ροδίσουν.

Σε μια κατσαρόλα βράζουμε για δέκα περίπου λεπτά το νερό με τη ζάχαρη κι ετοιμάζουμε το σιρόπι. Περιχύνουμε τα ροξάκια, αφού ψηθούν.

